

вързвашъ? — Азъ съмъ слабъ, не мога — Вннъ!
„Можешъ ли да развързвашъ? — Слабъ съмъ. —
Ти не си зарадъ насъ.“ Човѣкъ, който не може
нито да вързва, нито да развързва, той е опасенъ
човѣкъ.

Двѣ нѣща ще гледате: ще бждете хора на
Любовъта — да вързвате, и ще бждете хора на
Мждростъта — да развързвате. Отъ това се нуждае
свърѣменното общество. И внесете ли тия два
принципа, азъ ще ви разкрия чудни нѣща. И ще
можемъ да се разговаряме. Азъ ще ви питамъ: мо-
жете ли да ме вържете вие? — „Можемъ.“ Тѣй. Да,
азъ ще оставя да ме вържете, ще кажа, че не ме
е страхъ. Вие ще се съберете всинца да ме вър-
жете. Сега ще ви питамъ: мога ли азъ да се раз-
вържа? Вие ще кажете: „Можешъ.“ И азъ ще на-
права нѣколко движения, и веднага ще се развържа.
Послѣ ще кажа: чакайте и азъ да ви вържа сега.
Тѣй ще опитамъ да не бждете страхливи: „Можете
ли да се развържете? — Можемъ.“

И тѣй, ще се вързваме и ще се развързваме,
и ще бждемъ хора свободни, безъ страхъ. Тѣй.
Единъ важенъ психологически законъ е това. И
тогава вързвайте брата си съ любовъ, развързвай-
те го съ мждростъ, и му съдѣйствувайте въ добро.
Това е то учението, което ние трѣбва да прила-
гаме навсѣкждѣ. И азъ бихъ желалъ всинца да
станете поети сега. Да напишете една книга. „Ка-
квото вържете, ще бжде вързано; и, каквото раз-
вържете, ще бжде развързано.“ И затуй въ свѣта
сега работятъ тия сили на вързване и развързване.
Развързваме се отъ старото, вързваме се съ но-
вото. Има вързване и развързване. И новиятъ жи-
вотъ ще бжде животъ на вързване и развързване.
Прѣвеждамъ сега: ще бжде животъ на Любовь,
животъ на Мждростъ. Като ви срѣщна, ще ви пи-
тамъ: дъщеря ви развързана ли е? значи, мждра
ли е? Ще питамъ: синътъ ви вързанъ ли е? —
„Вързанъ е, вързанъ е“ Радвамъ се. Може ли да
се вързва и развързва? — „Може.“ Казвамъ: ва-